

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ROSA

monoloog

door

1880

Frans van Lancker

Tweede, door de auteur herziene, versie

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2666

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWEE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A3

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk ROSA op te voeren moet de naam van auteur *FRANS VAN LANCKER* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/008
ISBN 978-90-385-07026

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Frans van Lancker
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGE : Rosa

(plaatsnamen en jaartallen kunnen aangepast worden, afhankelijk van de leeftijd van de actrice en de (streek)taal die ze gebruikt)

ROSA : Voilà, ze zijn weer proper. Een klein half uur geleden is meneer Jean mij komen zeggen dat ik mag vertrekken. Daar zit maar weinig volk meer in de dancing. 't Is heel de avond al kalm geweest. Als er voetbal op tv is, krijgt ge zelfs jonge gasten met geen stokken de deur uit.(geeuwt) Voor mij niet gelaten, zo lig ik eens wat vroeger in mijn bed.

Hoe laat is het nu? Halftwee toch al. Meneer Jean zal wel een taxi bellen om mij naar mijn appartement te voeren.

(betast haar knie)'t Eerste wat ik ga doen als ik thuis kom is mijn knie insmeren met een zalf en er een verband rondwikkelen. Ze doet weer geweldig zeer de laatste dagen. En dan mijn hondje nog twee minuten uitlaten. Ik laat haar niet gaarne zo lang alleen, maar ja *(geldgebaar)*. Mirza wordt in augustus tien jaar en ze kan haar pipi niet meer lang ophouden. En 't vrouwke mag hier al genoeg kuisen en dweilen. Want mannen, mannen dat zijn vuilaards.

Soms heb ik goesting om achter hen te roepen gelijk mijn moeder achter mijn vader:”Jozef, niet erop, niet erneven, erin!” 't Zou wel niet veel uithalen zeker? Mannen in de piscine van een dancing zijn met veel andere dingen bezig dan met in de pot te mikken. Ze hebben meestal al wat gedronken of gesnoven, en als ze dan hun 'beste vriendje' een handje komen geven, veranderen ze op slag in een tube testosterone (sic).

Dan hoort ge flarden dubbelzinnige praat en staan ze te schokken van het lachen, maar ondertussen plassen ze natuurlijk alles nat. Wat er wel in de pot

belandt is de as van hun sigaretten en af en toe ook hun peuken. Ekes! Ik heb speciaal aan de muur voor hen een bordje gehangen met daarop ‘ Geachte heren, werp geen as in deze pispak, ik pis ook niet in uw asbak!’ Denkt ge dat het helpt? Sommigen lezen het niet eens. Ze zijn meer geïnteresseerd in de schunnigheden waarmee hun seksegenoten hier de muren vol kladden.

Nu, in sommige vrouwen kan ik mij ook enerveren. Hoe die soms een toilet durven achterlaten! Ge hebt er geen gedacht van. Van vrouwen verwacht ik toch wat meer respect voor andermans werk. Vergeet het. “Ge wordt er toch voor betaald, madame!” Da’s waar, maar dat geeft ze nog geen toelating om ... ge kunt wel denken wat, en ik heb nog geen enkele toiletjuffrouw rijk weten sterven.

Alles bij elkaar ben ik toch content. ‘k Mag niet klagen. Van de patron krijg ik een kleine fixe en alle uren een koffie of een cola, ‘k mag kiezen, en van bijna iedere klant 50 cent – ge hebt er altijd die het durven vergeten of er zozegzegd niet op letten – 50 cent, of soms iets meer als ze een kantje aan hebben. ’t Werk is wel niet appetijtelijk, ‘k zou liever in een patisserie taartjes met crème fraîche gaan eten, maar echt lastig is het nu ook niet. Kijk, ik kan zelfs mijn brei meebrengen. (toont breiwerk) Ik ben bezig aan een sjaaltje voor het kindje van dat meisje dat onder mij woont. Schoon,hé?

En van meneer Jean krijg ik altijd de Story van de week tevoren. Ik probeer dan om het kruiswoordraadsel aan te vullen. Op die manier hoor ik het afgezaagde gelul van de mannen maar half, ge kent dat wel, zo van “Hé, Rosa, ’t is rap, ’t is knap, en nooit niet moe,wat is het?”. ’t Zal wel, nooit niet moe.

Meisjes babbelen over ‘levensbelangrijke’ onderwerpen, over dat er aan de toog, ge kunt er niet naast kijken, een Brad Piet staat met een ferm kontje, dat ze wel eens zouden willen vastpakken, over dat ze nog niet weten met welke gast ze vanavond de nacht inrijden, of dat het uit is met hun lief, dat hij veel te rap veel te veel wilde.

Dat doet mij nog eens peinzen op ... ja, nu al meer dan vierentwintig jaar geleden, toen ik met Lisette, mijn schoolvriendin, in het damestoilet van de Miami stond, gelijk een beschilderde apache, want mijn mascara was uitgelopen van 't danig bleiten ...

Maar allez, da's de prehistorie, toen we nog nat waren achter onze oren, en de toekomst, gelijk een dreef in Latem, nog wijdopen lag voor ons, gelijk voor 't jong geweld dat hier mijn toiletdeur platloopt. Jong en schoon gelijk Ingrid. Ingrid is mijn dochter. Meer dan eens en meer dan mij lief is heb ik gedacht en gehoopt dat zij het was als er hier zo'n zwart Lolaatje naar binnen pikkelde. Maar ik heb ze nooit ... och kom, gedane zaken nemen geen keer, en nu is ze te oud geworden om hier bij mij haar neus te komen poeieren.

(betast haar knie) Verdomme, 't is gelijk dat ze met tien naalden tegelijk aan 't steken zijn. Als het een tijdlang vochtig weer is, heb ik er last van. Artrose, zegt mijn huisdokter, daar is weinig aan te doen. Hij zal er een spuit in geven, dan kan ik weer voor enkele maanden voort.

Hoe zo'n domme val zo'n zere gevolgen kan hebben, jaren later nog. Die avond was ik met Lisette naar de Miami getrokken. Dansen was mijn lang leven. Toen hij binnenkwam had ik hem direct in de gaten. En hij mij. Ik dacht bij mijn eigen: da's niet slecht wat ze hier binnen smijten, samen met nog drie andere luidruchtige Italiaanse matrozen.

Bij de volgende slow kwam hij om mij. Ik rilde over gans mijn lijf. 't Was een sterke vent, Emilio, met ogen als bolketten. 's Anderendaags zouden ze weer uitvaren. Maar eerst nog eens ballare en divertimento. Hij noemde mij zijn 'rosa ardente', en hij likte aan mijn oorlel.

Bij een bossa nova is 't gebeurd. Wij haastten ons naar de dansvloer om een schoon plaatske te hebben, maar die vloer was met een opstapje van een

centimeter of vijf. Ik heb mij daar een post gepakt en ben languit naar 't midden geschoven. Mijn knietje begon te zwellen en 't was afgelopen met ballare.

Het is zot in een dancing te blijven rondhangen met een zere knie, is het niet waar? Juist voor ik de deur achter mij en Emilio dichttrok zag ik Lisette nog haar wenkbrauwen naar mij optrekken, zo van "Pas toch op, kind, doe geen stommiteiten!", maar ja, jong zijn, hé. Emilio was zo lief voor mij, hij streeelde en hij kustte mij overal waar ik het gaarne had, zonder dat ik iets moest vragen. Zijn stem klonk warm en schoon, 't was gelijk dat ik naar opzweepende, Italiaanse muziek aan 't luisteren was, ja, want wat hij vertelde begreep ik natuurlijk niet. Maar ik keek in zijn glanzende ogen die lachten en ik voelde zijn hand op mijn hart als hij zachtjes fluisterde: "Ti amo, mia Rosa". Ik stond in vuur en vlam, 'k kan 't u verzekeren.

Bref, we zijn in de Trianon beland, hé, de Trianon achter de statie. Hij heeft mij de trap opgedragen, we waren juist een pasgetrouwd koppel. 't Ging allemaal zo driftig en zo rap, maar ja, zuiderse typen zijn rappe gasten, hé, kijk maar naar de Italiaanse coureurs. Zijn condooms was hij vergeten op het schip en nu was het zeker niet het moment om ze nog te gaan halen. En zo is het gebeurd. Wie had er dat gepeisd? De week nadien – Emilio zwalpte voorzeker al aan de andere kant van de wereld – heb ik beseft dat ik een stomme kalle geweest was.

Een paar maanden later stond ik in het toilet van de Miami bij Lisette te snotteren dat ik in de miserie zat. Van Emilio, ik had hem nochtans mijn adres op een papiertje meegegeven, van Emilio heb ik nooit meer gehoord. Ik was achttien jaar, 'k werkte in de keuken van een katholieke school in Gent, en 'k mocht vertrekken. Ja, katholieke scholen in die tijd! "Zoiets kan niet". Met die uitleg van de directeur moest ik het stellen. Voor mij kon dat wel, want tot aan de bevalling van de tweeling heb ik mij goed gevoeld. Misschien dat het zicht van een vrouw in verwachting de leerlingen op onkuise gedachten zou hebben gebracht, wie weet?